

Z judikatúry VIII.

JUDR. JAROSLAV MACEK

Žaloba o zaplataenie pohľadávky proti podstate nie je incidenčnou žalobou

Je nutné prisvedčiť, že judikatúra, na ktorú sťažovateľ odkazuje, považuje žalobu o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky uplatnenej v konkurze, tzv. incidenčnú žalobu za spor o určenie, a preto sa výška trov právneho zastúpenia v takomto incidenčnom konaní určí podľa citovaného § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

22. V danom prípade sťažovateľa však nemožno vec posudzovať podľa tejto judikatúry, keďže v prípade sťažovateľa nešlo o žalobu o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky prihlásenej v konkurze. Išlo o žalobu o plnenie, presnejšie o zaplataenie dlžnej sumy, pohľadávky proti podstate, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, ktorú si veriteľ v zmysle na vec aplikovateľných právnych predpisov (zákon č. 328/1991 Z. z. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov) nemal povinnosť v konkurze prihlásiť prihláškou, keďže pohľadávky proti podstate sa uplatňujú bežným spôsobom u správcu konkurznej podstaty.

Pohľadávky, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu, si musia veritelia uplatniť prihláškou pohľadávky, a ak správca konkurznej podstaty ich pohľadávku, pokiaľ ide o výšku, dôvod alebo poradie, poprie, jediným spôsobom, ako môžu veritelia zachovať svoje postavenie účastníkov konkurzného konania a možnosť uspokojenia svojej pohľadávky z rozvrhu výťažku, je podanie incidenčnej žaloby proti správcovi, ktorou sa domáhajú určenia svojej pohľadávky, čo sa týka výšky, pravosti alebo poradia. Výsledkom incidenčného sporu o určenie pohľadávky je výrok, že pohľadávka v určitej výške z určitého dôvodu či v určitom poradí existuje a bude zahrnutá do rozvrhu výťažku.

V prípade pohľadávok proti podstate ide o pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, nie je potrebné ich uplatňovať formálnou prihláškou pohľadávky, uspokojujú sa v čase ich splatnosti počas konkurzu a v zásade v celom rozsahu. V tomto prípade petit žalobného návrhu znel na plnenie, t. j. zaplatenie dlžnej sumy, pohľadávky proti podstate, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, výrok rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Cbi 1/2015 z 22. mája 2018 znel na plnenie, t. j. povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi konkrétnu sumu s úrokom z omeškania do troch dní od právoplatnosti a nahradiť trovy konania. Nepochybne tento súdny spor je sporom súvisiacim s konkurzom, ale nie je sporom o určenie, a preto nie je možné na prípad sťažovateľa vzťahovať judikatúru všeobecných súdov a ústavného súdu, na ktoré odkazuje sťažovateľ v svojej ústavnej sťažnosti.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 93/2019-10 z 29.mája 2019)

Účinky vyhlásenia konkurzu na žalovaného v štáte EÚ, ktorý má organizačnú zložku v SR ak v SR neprebíha vedľajšie insolvenčné konanie

Vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na žalovaného – spoločnosť **RAAB Villanyserelő Kft.**, Csorgofa sor 6, Győr, Maďarská republika, IČO Cg, o8-09-001502, 18. mája 2013 je v danom prípade potrebné v súlade s § 172 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aplikovať nariadenie o konkurznom konaní (nariadenie č. 1346/2000). Konkurz vyhlásený na spoločnosť RAAB Villanyserelő Kft. má charakter hlavného insolvenčného konania. Jeho účinky sa vzťahujú nielen na územie Maďarskej republiky, ale na všetky členské štáty, v ktorých sa aplikuje nariadenie o konkurznom konaní. Účinky tohto konkurzného konania teda platia aj na území Slovenskej republiky a vzťahujú sa aj na organizačnú zložku umiestnenú na našom území, keďže táto organizačná zložka nemá vlastnú právnu subjektivitu. Na to, aby sa účinky tohto hlavného konkurzného konania vzťahovali aj na organizačnú zložku umiestnenú na území Slovenskej republiky, nie je potrebné, aby bolo na našom území začaté vedľajšie insolvenčné konanie proti organizačnej zložke. Správca hlavného insolvenčného konania má právo, nie povinnosť podať návrh na začatie vedľajšieho insolvenčného konania. Maďarský právny poriadok predstavuje *lex fori concursus*.

Týmto právnym poriadkom sa spravujú hmotnoprávne a procesnoprávne účinky konkurzného konania nielen na území Maďarska, ale aj na území Slovenskej republiky, ak nariadenie o konkurznom konaní nestanovuje inak. Nariadenie o konkurznom konaní obsahuje výnimku z *lex fori concursus* – osobitnú úpravu účinkov vzťahujúcich sa na prebiehajúce súdne konania. V súlade s čl. 15 nariadenia o konkurznom konaní, podľa ktorého účinky konkurzného konania na neuzavretý súdny proces, ktorého predmetom je majetok alebo právo, ktorého bol dlžník zbavený, určuje výlučne právo členského štátu, kde takýto súdny proces prebieha, je potrebné na otázku prerušenia súdneho konania vedeného na území Slovenskej republiky na krajskom súde pod sp. zn. 4 Cob 84/2015 aplikovať *lex fori processus* (slovenský právny poriadok), tzn. § 47 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 631/2018-54 z 2.júla 2019)

Účinky uznesenia Ústavného súdu o odklade vykonateľnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu

Doktrinálny názor:

„... musíme rešpektovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie ústavného súdu a interpretovať odklad vykonateľnosti ako odklad účinkov kumulatívneho rozhodnutia... Konkurzný správca po rozhodnutí ústavného súdu o odklade vykonateľnosti nemôže vykonávať svoju funkciu a funkciu nemôžu vykonávať ani konkurzné veriteľské orgány... Ak... pripustíme, že došlo k odkladu všetkých účinkov, ktoré ZoKR a iné zákony s kumulatívnym rozhodnutím spájajú, potom je právny stav taký, ako keby kumulatívne uznesenie nebolo vydané... Z týchto dôvodov musíme prijať pragmatický záver, že od účinnosti rozhodnutia ústavného súdu (o odložení vykonateľnosti rozhodnutia o vyhlásení konkurzu) uvedené lehoty neplynú, a v prípade, že ústavný súd zamietne ústavnú sťažnosť a prinavráti nás do konkurzného konania, lehoty opäť plynú.“ (Ďurica, M.: Odklad vykonateľnosti rozhodnutí v insolvenčnom konaní (nad tromi rozhodnutiami Ústavného súdu SR); Justičná revue, 65, 2013, č. 12, s. 1631-1632)...

Názor ÚS:

Odklad vykonateľnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu mal odkladný účinok, iba pokiaľ ide o účinky vyhlásenia konkurzu v zmysle § 44 až § 56a zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nie však vo vzťahu k možnému uplatneniu práva odporovať právnym úkonom úpadcu v zmysle § 57 až § 66 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, z čoho plynie, že uplatnenie práva odporovať právnym úkonom je treba považovať za taký úkon, ktorý neznesie odklad. Z hľadiska rozhodnutia o žalobe je podľa názoru krajského súdu podstatné, že v čase od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 273/2012 zo 16. decembra 2015, t. j. od 11. februára 2016 už účinky uznesenia ústavného súdu o odklade vykonateľnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu pominuli, a preto meritórnemu prejednaniu žaloby vrátane vykonania dokazovania, či odporovaný právny úkon ukrajuje uspokojenie pohľadávok veriteľov úpadcu, nebránila žiadna prekážka.

Ak teda krajský súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že názor okresného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne je nesprávny, na základe čoho rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, v okolnostiach preskúmvanej veci je podľa názoru ústavného súdu tento právny záver plne ústavne udržateľný.

31. V súvislosti s odvolávaním sa sťažovateľky v ústavnej sťažnosti na právny názor prezentovaný v odbornom článku uverejnenom v odbornom časopise *Justičná revue* (č. 65, 2013, č. 12, s. 1631 – 1632) ústavný súd súčasne poznamenáva, že aj keď doktrinálny výklad právnych noriem podávaný právnymi vedcami aplikačnú prax do značnej miery ovplyvňuje, pre štátne orgány a osobitne pre všeobecné súdy aplikujúce právo v jednotlivom a individuálnom prípade nie je nijako právne záväzný.

*(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 251/2019-26
z 12.septembra 2019)*

Dôkazné bremeno v incidenčnom spore

V zmysle nálezu II. ÚS 38/2015 „*Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí.*“ Pokiaľ teda ide o argumentáciu dovolateľa spočívajúcu v tvrdení, že odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie ho zaťažili dôkazným bremenom, ktoré mali znášať žalovaní 1/ a 2/, keď dospeli k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože podľa dovolateľa dôkazné bremeno na strane žalobcu spočíva v tom, aby ten preukázal existenciu právneho vzťahu (zmluvy o pôžičke), pričom v súvislosti s otázkou (ne)splnenia tohto záväzku leží dôkazné bremeno na žalovaných, dovolací súd dospel k záveru, že táto námietka dovolateľa nie je dôvodná. Totiž v okolnostiach danej veci a priori dovolateľa zaťažovalo dôkazné bremeno v preukázaní, že je veriteľom pohľadávok zapísaných na základe prihlášok ako iné pohľadávky do zoznamu, ktorých určenia čo do dôvodu a výšky sa domáha, a teda si ich prihlásil do konkurzného konania v súlade s ust. § 32 ods. 6 ZKR.

Odvolací súd preto správne dospel k záveru, že: „...žalobca je iniciátorom sporu a je na jeho strane, aby ním uvedené tvrdenia v konaní riadne preukázal. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je možnosť uplatniť ich najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (ust. § 154 CSP). Súd prvej inštancie, a rovnako ani odvolací súd, nemal za preukázané tvrdenia oprávňujúce priznať žalobcovi nárok uplatnený v konaní, a to že je veriteľom prihlásených pohľadávok voči úpadcovi (žalovanému 1/), uvedených v súhrnnej prihláške nezabezpečených pohľadávok; žalobca nepreukázal, že sporné pohľadávky existujú vo výške, ktorá je predmetom žaloby v inom rozsahu, než bola uznaná jeho pohľadávka správcom.

(uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obdo/31/2019 z 13.augusta 2019)

Opakované návrhy na prerušenie KK sú zneužitím práva

Zo strany úpadcu ide pritom podávaním opakovaných návrhov na prerušenie konania, ale aj iných procesných návrhov, o zneužitie práva s cieľom šikanovať súd a ustanovených správcov konkurznej podstaty a jediným jeho zámerom je znemožniť riadne pokračovanie konkurzného konania a jeho skončenie, napriek tomu že úpadca si v konkurznom konaní doposiaľ nesplnil svoje základné povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o konkurze a vyrovnaní.

(uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obo/12/2019 z 17.júla 2019)

Vylučovacia žaloba na vylúčenie pohľadávky z konkurznej podstaty

Dlužníkovi pohledávky, kterou má vůči němu insolvenční dlužník, nesvědčí aktivní věcné legitimace k podání žaloby na vyloučení pohledávky insolvenčního dlužníka z majetkové podstaty, je-li důvodem, pro který se domáhá vyloučení pohledávky z majetkové podstaty, (pouze) „spornost“ pohledávky; samotné popření existence pohledávky je z hlediska oprávněnosti soupisu pohledávky do majetkové podstaty nevýznamné. Je-li totiž insolvenční dlužník představovaný insolvenčním správcem reprezentujícím majetkovou podstatu přesvědčen, že má vůči třetí osobě (dlužníkovi) pohledávku, je tím dán i důvod pro soupis pohledávky do majetkové podstaty. Případné posouzení, zda pohledávka (co do základu, respektive výše uvedené v soupisu) vskutku existuje, je vyhrazeno (až) případnému sporu, ve kterém se bude insolvenční správce vůči dlužníkovi domáhat jejího zaplacení.

(rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 ICdo 142/2018, zo dňa 27. 6. 2019)

- vid' aj rozsudok zo dňa 29. októbra, sp. zn. 29 Cdo 683/2011, uverejneným pod číslom Ru16/2016, ako aj rozsudku zo dňa 30. novembra 2016, sen. zn. 29 ICdo 37/2016, uverejneným pod číslom R65/2018 a rozsudok z 28. februára 2017, sen. zn. 29 ICdo 14/2015

Poistné na sociálne zabezpečenie v ČR

Pojí-li zákon č. 589/1992 Sb. vznik povinnosti platit pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti u osoby samostatně výdělečně činné již s vykonáváním samostatné výdělečné činnosti, pak otázky upravené tímto zákonem ohledně rozhodného období, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, ohledně záloh a ohledně zúčtování záloh (stanovení doplatku) jsou již otázkami spojenými s určením výše a splatnosti pohledávky, nikoli otázkami upravujícími její vznik. Jakkoli obtížným může být (vzhledem k možným zálohám a ke způsobu určení vyměřovacího základu) určení výše takové pohledávky k okamžiku rozhodnutí o úpadku (pro účely jejího rozdělení na část, jež má být uplatněna přihláškou, a na část, jež má být uplatněna jako pohledávka za majetkovou podstatou), není taková okolnost důvodem, pro který by okamžik vzniku pohledávky měl být posouván až k době, kdy ji lze (vzhledem ke způsobu určení vyměřovacího základu) přesně vyčíslit.

(rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 ICdo 21/2017, zo dňa 2. 7. 2019)

Zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer – zatajenie prevodu majetku menej ako 3 roky pred podaním návrhu

Odvolací súd nespochybňuje ustálenú judikatúru súdov, že zápis nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností má len verejno-právny účinok a nemá vplyv na účinnosť uzatvorenej kúpno-predajnej zmluvy ako takej, avšak pre posúdenie poctivého zámeru žalovanej pri podávaní návrhu na vyhlásenie konkurzu v danom prípade je potrebné brať do úvahy, že kúpno-predajná zmluva sa stala perfektnou až dňom podpísania Dodatku č. 2 k uzatvorenej kúpnej zmluve, čo bolo v období troch rokov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Nič na tejto skutočnosti nemení ani tvrdenie žalovanej, že sa pri vypisovaní dokladov riadila pokynmi pracovníka Centra právnej pomoci. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že samotné vypočutie pracovníkov Centra právnej pomoci by nemohlo viesť k inému záveru pre rozhodnutie tohto sporu. V danom prípade žalovaná nepreukázala, že konała v zmysle usmernenia pracovníka Centra právnej pomoci, avšak aj keby túto skutočnosť vedela vierohodne preukázať, malo by to len za následok jej nárok na náhradu škody voči pracovníkovi, ktorý jej spôsobil svojím postupom škodu.

(rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41CoKR 11/2019-190 z 21. augusta 2019)

Dobromyseľnosť veriteľa podriadenej pohľadávky

Kľúčovým v danej veci bolo posúdenie dobromyseľnosti veriteľa ako nadobúdateľa spriaznenej pohľadávky v zmysle § 95 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Toto posúdenie s poukazom na to, že k postúpeniu predmetnej pohľadávky došlo takmer 2 roky pred vyhlásením konkurzu a v čase postúpenia pohľadávky nebolo možné predvídať následné konkurzné konanie, je akceptovateľné.

(nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 224/2018-81 z 11. júna 2019)

Tarifná hodnota v spore o zaplatenie pohľadávky proti podstate

Judikatúra, na ktorú sťažovateľ odkazuje, považuje žalobu o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky uplatnenej v konkurze, tzv. incidenčnú žalobu za spor o určenie, a preto sa výška trov právneho zastúpenia v takomto incidenčnom konaní určí podľa citovaného § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky.

V danom prípade sťažovateľa však nemožno vec posudzovať podľa tejto judikatúry, keďže v prípade sťažovateľa nešlo o žalobu o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky prihlásenej v konkurze. Išlo o žalobu o plnenie, presnejšie o zaplatenie dlžnej sumy, pohľadávky proti podstate, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, ktorú si veriteľ v zmysle na vec aplikovateľných právnych predpisov (zákon č. 328/1991 Z. z. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov) nemal povinnosť v konkurze prihlásiť prihláškou, keďže pohľadávky proti podstate sa uplatňujú bežným spôsobom u správcu konkurznej podstaty. Pohľadávky, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu, si musia veritelia uplatniť prihláškou pohľadávky, a ak správca konkurznej podstaty ich pohľadávku, pokiaľ ide o výšku, dôvod alebo poradie, poprie, jediným spôsobom, ako môžu veritelia zachovať svoje postavenie účastníkov konkurzného konania a možnosť uspokojenia svojej pohľadávky z rozvrhu výťažku, je podanie incidenčnej žaloby proti správcovi, ktorou sa domáhajú určenia svojej pohľadávky, čo sa týka výšky, pravosti alebo poradia. Výsledkom incidenčného sporu o určenie pohľadávky je výrok, že pohľadávka v určitej výške z určitého dôvodu či v určitom poradí existuje a bude zahrnutá do rozvrhu výťažku.

V prípade pohľadávok proti podstate ide o pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, nie je potrebné ich uplatňovať formálnou prihláškou pohľadávky, uspokojujú sa v čase ich splatnosti počas konkurzu a v zásade v celom rozsahu. V tomto prípade petit žalobného návrhu znel na plnenie, t. j. zaplatenie dlžnej sumy, pohľadávky proti podstate, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, výrok rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Cbi 1/2015 z 22. mája 2018 znel na plnenie, t. j. povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi konkrétnu sumu s úrokom z omeškania do troch dní od právoplatnosti a nahradiť trovy konania. Nepochybne tento súdny spor je sporom súvisiacim s konkurzom, ale nie je sporom o určenie, a preto nie je možné na prípad sťažovateľa vzťahovať judikatúru všeobecných súdov a ústavného súdu, na ktoré odkazuje sťažovateľ v svojej ústavnej sťažnosti.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. Ús 93/2019-10 z 29.mája 2019)

Neprihliadanie na prihlášku v Odk pre absenciu príloh

Súd vzhľadom na to, že v danej veci ide o oddĺženie fyzickej osoby (úpadcu) v zmysle ustanovení štvrtej časti, t. j. § 166 až § 171c zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktoré sú vo vzťahu k ustanoveniam prvej časti zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravujúcim predmet zákona a základné zásady, ako aj k ustanoveniam druhej časti zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravujúcim konkurz osobitnými ustanoveniami s poukazom na § 167l ods. 1 druhú vetu zákona o konkurze a reštrukturalizácii pri primeranom použití § 29 ods. 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého k prihláške sa pripoja listiny preukazujúce v nej uvedené skutočnosti, okrem iného najmä pri uplatnení systematickej metódy výkladu právnej normy spočívajúcej v hodnotení umiestnenia právnej normy v texte a systéme právneho predpisu (hodnotí sa napríklad členenie predpisu na časti, hlavy a oddiely a podobne, pozn.), dospel k záveru, že keďže sťažovateľka k podaniu (prihláške) nepripojila listiny preukazujúce v nej uvedené skutočnosti vrátane právneho dôvodu vzniku pohľadávky a skutočnosti jej nadobudnutia postúpením, sťažovateľka nenadobudla postavenie účastníka konkurzného konania, za ktorého sa v zmysle § 169 ods. 1 druhej vety zákona o konkurze a reštrukturalizácii okrem iných považujú iba „... veritelia, ktorí si v konkurze spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky.“

Berúc do úvahy, že v zmysle § 167l ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii prihlásenú pohľadávku je oprávnený poprieť len iný prihlásený veriteľ (nie však správca, pozn.), sa na toto podanie ako na prihlášku neprihliada a v okolnostiach preskúmvanej veci ani tento záver podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za ústavne neudržateľný.

V danej súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti predovšetkým zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. „**práva patria len bdelym**“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu tieto svoje práva strácať. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení. Po zverejnení uznesenia o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu sťažovateľka mala v zákonom určenej lehote možnosť prihlásiť svoju pohľadávku prihláškou. Zákonnou podmienkou na vznik postavenia účastníka konkurzného konania je prihlásenie pohľadávky zákonom ustanoveným spôsobom. Ak však veriteľ svoju pohľadávku neprihlási zákonom ustanoveným spôsobom, zákonným dôsledkom je nenadobudnutie postavenia účastníka konkurzného konania v zmysle § 169 ods. 1 druhej vety zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že práve veriteľ je ten, ktorý plne zodpovedá za prihlásenie svojej pohľadávky zákonom ustanoveným spôsobom. Ak teda § 29 ods. 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ukladá veriteľom, aby pri prihlasovaní svojich pohľadávok k prihláške pripojili listiny preukazujúce v nej uvedené skutočnosti, bolo v prvom rade vecou sťažovateľky, aby v záujme ochrany svojich práv tieto listiny k prihláške pripojila.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 131/2019-9 z 10. apríla 2019)

Výhrada vlastníckeho práva v konkurze

Vznik práva na podanie vylučovacej žaloby, a to momentom zápisu sporného majetku do súpisu konkurznej podstaty s tým, že práve tento zápis je tou právnou skutočnosťou, ktorá spôsobuje vznik subjektívneho práva tretej osobe na podanie vylučovacej žaloby. Keďže sporný majetok do súpisu zapísaný nebol, nemožno takýto neexistujúci majetok ani vylúčiť.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 95/2019-14 z 20.marca 2019)

Tarifná hodnota v excindačných sporoch

29. Pokiaľ sa sťažovateľ vo svojej sťažnosti s poukazom na Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku (autori: Števček, Ficová, Baricová a kol., vydavateľstvo: C. H. Beck, rok vydania: 2016) a na tam prezentovaný právny názor, podľa ktorého žaloba o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty je takou žalobou, ktorú možno označiť za skrytú žalobu na plnenie, dovoľáva aplikácie § 9 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 vyhlášky, a teda určenia odmeny advokáta za ním vykonané úkony právnej služby z hodnoty vecí (nehnutelností), ktoré žalobca svojou žalobou žiadal zo súpisu konkurznej podstaty vylúčiť, ústavný súd dodáva, že tento právny názor (v komentári) bol vyjadrený v súvislosti s výkladom § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) o obsahu žalôb, resp. k tomu, akými možnými žalobami sa možno na všeobecné súdy obracať, čo a za splnenia akých procesných podmienok je možné nimi požadovať.

Podľa zistenia ústavného súdu aj podľa názoru v uvedenom komentári žaloba o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty a obdobne aj žaloba o vylúčenie vecí z exekúcie sú žalobami určovacími v zmysle § 137 písm. c) CSP, ktorých predmetom je určenie (zistenie), či žalobcom (ne)svedčí právo vylučujúce zápis vecí do súpisu konkurznej podstaty, resp. vylučujúce ich zexekvovanie, a to, že v podstate ide o skryté žaloby o plnenie, bolo vyslovené v kontexte neexistencie povinnosti žalobcu preukázať naliehavý právny záujem na tomto určení [ten totiž vyplýva z osobitného predpisu (zákon o konkurze a reštrukturalizácii) a je teda inherentný (splýva s posúdením merita sporu), pozn.] podobne ako pri žalobách na plnenie v zmysle § 137 písm. a) CSP, a nie na účely určovania odmeny advokáta za ním vykonané úkony právnej služby v konaní o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty. Tu ústavný súd súčasne poznamenáva, že aj keď doktrinálny výklad právnych noriem podávaný právnymi vedcami aplikačnú prax do značnej miery ovplyvňuje, pre štátne orgány a osobitne pre všeobecné súdy aplikujúce právo nie je právne záväzný.

30. V súvislosti s nálezom ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012) uverejneným v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2012 pod č. 26 a uznesením ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 226/2012 zo 4. júla 2012) uverejneným v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2012 pod č. 70, na ktoré sa sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v sťažnosti odvoláva, ústavný súd uvádza, že predmetom týchto jeho rozhodnutí bolo posúdenie ústavno-konformnej interpretácie a aplikácie ustanovení vyhlášky (v jej znení do 30. júna 2013, pozn.) o určení odmeny advokáta za ním vykonané úkony právnej služby v konaní o určení vlastníckeho práva, resp. v konaní o určení neplatnosti právneho úkonu (zmluvy o budúcej kúpnej zmluve), t. j. vo veciach na inom skutkovom a právnom základe. Z uvedeného dôvodu ústavnoprávne závery vyjadrené v týchto dvoch rozhodnutiach ústavného súdu bez ďalšieho nie je možné na preskúvanú vec vzťahovať.

31. Tu ústavný súd zároveň pre úplnosť vecí a v záujme presvedčivosti svojej rozhodovacej činnosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 MCdo 2/2014 z 22. januára 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky s č. 6/2015 ako 80. rozhodnutie, podľa ktorého obdobne aj „V konaní o vylúčenie vecí z exekúcie ide o odstránenie právnej neistoty v tom, či exekúciou neprekáža také právo tretej osoby, ktoré nepripúšťa výkon exekučného titulu. Cena vecí, o vylúčení z exekúcie ktorej ide, nemá v takom konaní určujúci význam; základná sadzba tarifnej odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb)“. Keďže uznesenie najvyššieho súdu bolo podľa zistenia ústavného súdu z hľadiska namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru podrobené ústavnému prieskumu podľa čl. 127 ústavy a keďže ústavný súd k záveru o porušení tohto základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru aplikáciou § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky o určení odmeny advokáta za ním vykonané úkony právnej služby v konaní o vylúčení vecí z exekúcie (vo veci obdobnej tu preskúmvanej veci, pozn.) nedospel, dôsledkom čoho sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu pre jej zjavnú neopodstatnenosť odmietol, ústavný súd v kontexte už uvedených vecí ani v tu preskúmvanej veci nevidí nijaký dôvod na odchýlenie sa od svojich tam formulovaných záverov (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 837/2015 zo 17. decembra 2015).

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I.ÚS 72/2019-10 z 13.marca 2019)

Náhrada škody nevymenovanému dozornému správcovi

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom patrí v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu v zásade do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 71/04, IV. ÚS 170/2012, IV. ÚS 1/2012). Ústavný súd nie je orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 65/2019-17 z 6.marca 2019)

Postúpenie pohľadávky počas KK

Jadrom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého z výslovného znenia § 96 ods. 3 zákona o konkurze legitimovaným na podanie námietky poradia pohľadávky proti podstate je okrem iných subjektov aj každý subjekt tvrdiaci, že je veriteľom pohľadávky proti podstate. Aktívna legitimácia sťažovateľa preto vyplývala z predpokladu, že je daná už jeho legitimáciou na podanie námietok vyplývajúcou zo samotného statusu veriteľa. Sťažovateľ z toho vyvodzuje, že za aktívne legitimovaného treba považovať každého hmotnoprávneho veriteľa, a to bez potreby povolenia vstupu do konkurzného konania. Postačovalo teda samotné preukázanie skutočnosti, že sa sťažovateľ z hmotnoprávneho hľadiska stal veriteľom úpadcu.

Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatná potreba dôsledne rozlišovať medzi aktívnou procesnou legitimáciou a aktívnou vecnou legitimáciou. Oprávnenie podať návrh na začatie konania (žalobu) možno označiť ako procesnú legitimáciu, lebo sa opiera výlučne o procesné predpisy. V týchto prípadoch neprichádza vôbec do úvahy posudzovať, či navrhovateľ (žalobca) je aj aktívne vecne legitimovaný. Aktívnou vecnou legitimáciou totiž označujeme stav, keď strana konania je subjektom práva, ktoré je predmetom konania. Práve preto strana konania, ktorá bola aktívne procesne legitimovaná návrh podať, bude v konaní úspešná iba vtedy, ak sa preukáže, že je aj aktívne vecne legitimovaná, teda že je nositeľkou toho hmotného práva, ktorého sa v konaní domáha.

Krajský súd evidentne vychádzal vo svojich úvahách z už uvedeného ponímania procesnej a vecnej legitimácie. Podľa všetkého nemal žiadne pochybnosti o tom, že sťažovateľ bol aktívne vecne legitimovaný, pretože v dôsledku postúpenia pohľadávok zo strany ČSOB sa sám stal veriteľom úpadcu. Zároveň však bol toho názoru, že sťažovateľ v rozhodujúcich časových okamihoch (pri podaní námietok poradia pohľadávky proti oddelenej podstate a podaní oboch žalôb) nebol účastníkom konkurzného konania. Krajský súd vychádzal z § 25 ods. 1 zákona o konkurze, z ktorého vyplýva, že k zmene v osobe veriteľa v prípade prevodu alebo prechodu pohľadávky počas konkurzného konania môže dôjsť len na návrh nadobúdateľa pohľadávky a na základe kladného rozhodnutia konkurzného súdu. Podľa názoru krajského súdu teda nie je možné, aby sa nový veriteľ stal účastníkom konkurzného konania *ipso iure* už tým, že nadobudol vlastníctvo k pohľadávke od skoršieho vlastníka (veriteľa).

Sťažovateľ naproti tomu § 96 ods. 3 zákona o konkurze oprávňujúci podať námietku každého, kto tvrdí, že je veriteľom pohľadávky proti podstate, vykladá tak, že toto právo mu patrí bez ohľadu na to, či je, alebo nie je v momente uplatnenia námietky účastníkom konkurzného konania.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 39/2019-24 z 31.januára 2019)

Uspokojenie nezabezpečených veriteľov v R musí byť o 20% vyššie ako v konkurze

... prijatie právnej úpravy v ust. § 134 ods. 1 v časti doplnenia poslednej vety, ktorá mala sledovať, aby plán bol zostavený tak, aby poskytoval nezabezpečeným veriteľom uspokojenie ich pohľadávky aspoň o 20 % vyššie ako v konkurze, teda predkladateľ sledoval cieľ dosiahnuť uspokojenie v štruktúre uspokojenie pohľadávky v konkurze X % - 20 % na to v prípade reštrukturalizácie. Výklad ustanovenia § 134 ods. 1 ZKR je preto ten, že plán musí poskytnúť nezabezpečeným veriteľom uspokojenie ich pohľadávok o 20 % vyššie (vyjadrené zlomkom o 1/8 vyššie ako by dosiahli títo veritelia v prípade konkurzu). V danom prípade je preto nutné posudzovať danú úpravu komplexne v kontexte prijatých zmien, ktoré boli do zák. č. 7/2005 Z. z. ZKR vložené, a to zákonom č. 377/2016 Z. z. v kontexte ust. § 134 ods. 1 ZKR s účinnosťou od 01.03.2017.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 34/2019-18 z 31. januára 2019)

Intervenient v excindačnom konaní

Je možné prisvedčiť, že hlavným záujmom, ktorý má konkurzný veriteľ v prebiehajúcom konaní je úspech správcu, ktorého dôsledkom by bolo ponechanie dotknutej nehnuteľnosti v konkurznej podstate, po speňažení ktorej má „šancu“ na vyššie uspokojenie svojej pohľadávky. Jeho pohľadávka prihlásená do konkurzu sa však čo do výšky, pravosti alebo poradia úspechom správcu v predmetnom spore nezmení. Nie je vylúčené, že konkurzný veriteľ aj napriek úspechu správcu a zamietnutí žaloby nebude nakoniec v konkurznom konaní vôbec uspokojený. Samotný faktický záujem na výsledku konania - v tomto prípade maximalizáciu rozsahu uspokojenia konkurzného veriteľa v konkurze však nemožno zamieňať s právnym záujmom na výsledku konania. V danej veci je predmetom konania vylúčenie veci z konkurznej podstaty, kde je v zásade pasívne legitimovaný iba správca konkurznej podstaty, čo vyplýva zo samotnej právnej úpravy zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, do ktorého vstupuje, nemôže byť daný len jeho prípadným finančným (majetkovým) záujmom na výsledku konania. Pre vedľajšieho účastníka spravidla prehra účastníka, ktorého v konaní podporuje, vyústí do sekundárneho sporu medzi vedľajším účastníkom a týmto účastníkom, pričom v sekundárnom spore má výsledok predmetného konania význam ako predbežná otázka.

V prípade, ak vedľajší účastník vystupuje na strane žalovaného, predmetom takéhoto sekundárneho sporu môžu byť rôzne regresné nároky, ktoré vznikajú, ak žalovaný (napr. ručiteľ) plní za záväzok za vedľajšieho účastníka z titulu poskytnutého zabezpečenia. Typickým príkladom často sa opakujúcim v justičnej praxi sú aj prípady nárokov z poistenej zmluvy, ak sa konanie týka náhrady škody a vedľajší účastník (spravidla poisťovňa) poistil zodpovednosť žalovaného za škodu.

V posudzovanom prípade podľa názoru ústavného súdu nemožno hodnotiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako arbitrárne, pretože v jeho odôvodnení sú veľmi podrobne uvedené skutočnosti, ktoré viedli dovolací súd k záveru (v rámci sťažovateľkou vymedzených dovolacích dôvodov), že účasť konkurzného veriteľa ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného správcu konkurznej podstaty v konaní o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty nie je prípustná, pretože právy záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania nemôže byť daný len jeho prípadným finančným (majetkovým) záujmom na výsledku konania.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 15/2019-28 z 17.januára 2019)

Uznanie pohľadávky je adresovaný PÚ

Pre účinné uznanie pohľadávky postačuje jednostranné rozhodnutie správcu, ktoré sa automaticky odrazí zmenou zápisu v zozname pohľadávok. Bez ohľadu na okolnosti vedúce správcu k uznaniu pohľadávky veriteľa, výkladom ust. § 36 ods. 17 ZKR nemožno dospieť k jednoznačnému záveru o uznaní pohľadávky veriteľa správcom úpadcu ako o neadresovanom právnom úkone. Konkurzný súd práve naopak zastáva názor, že uznanie pohľadávky popretého veriteľa zo strany správcu je adresovaný právny úkon. K uvedenému záveru súd vedie primárne ochrana práv veriteľa, ktorého pohľadávka bola správcom uznaná. Zákonodarca zrejme s ohľadom na účinky uznania pohľadávky zakotvil povinnosť správcu pohľadávku popretého veriteľa uznať písomne, teda adresovaným právnym úkonom, nakoľko uznaním pohľadávky sa aktivizujú práva veriteľa popretej pohľadávky, ktorý od momentu popretia jeho pohľadávky až do jej uznania nemohol v podstate žiadnym spôsobom ovplyvňovať priebeh konkurzného konania. K tomuto záveru vedie súd aj tá skutočnosť, že ak správca vyznačil v zozname veriteľov zmenu celkovej sumy zistených pohľadávok, čo má za následok aj zmenu celkového počtu hlasovacích práv a pomeru hlasov pre rozhodovanie ďalšej schôdze veriteľov, pre podporu svojich tvrdení mal minimálne v záujme práv veriteľa popretej pohľadávky tohto veriteľa oboznámiť s vykonanou zmenou týkajúcou sa jeho pohľadávky ešte pred konaním ďalšej schôdze veriteľov, zvlášť za situácie, ak mala mať táto skutočnosť vplyv na zmenu podmienok pre rozhodovanie ďalšej schôdze veriteľov o výmene správcu.

K záveru o adresnosti uznania pohľadávky popretého veriteľa správcom vedie konkurzný súd aj odlišná dikcia právnej úpravy účinkov popierania pohľadávok správcom (§ 32 ods. 6 ZKR) a spôsobu uznania pohľadávok správcom (§ 32 ods. 17 ZKR), keď v prípade popretia pohľadávky účinky popretia nastávajú zapísaním zmeny o popretí v zozname pohľadávok a účinné popretie správca až dodatočne oznamuje veriteľovi popretej pohľadávky a tomuto veriteľovi začína plynúť lehota na podanie určovacej žaloby začína plynúť až momentom doručenia písomného oznámenia správcu o popretí pohľadávky veriteľovi (§32 ods. 9 ZKR). V prípade, že by rovnaký spôsob nadobudnutia účinnosti popretia mal nastať aj uznaním pohľadávky popretého veriteľa, zákonodarca by obdobne upravil aj uznanie pohľadávky. Zákonodarca však jednoznačne podmienil účinky uznania pohľadávky písomnou formou právneho úkonu, pričom právna úprava neobsahuje oznámenie z hľadiska postupnosti úkonov vykonaných správcom ako následok po zaznamenaní uznania v zozname pohľadávok tak, ako je to upravené v prípade popretia pohľadávky. Uznanie popretej pohľadávky veriteľa je vždy podmienené písomnou formou právneho úkonu a v prípade pohľadávky popretej aj iným veriteľom aj súhlasom tohto veriteľa s uznaním pohľadávky. V nadväznosti na nevyhnutnosť písomnosti uznania popretej pohľadávky je logické aj doručenie uznania popretému veriteľovi do dispozičnej sféry tak, aby bol veriteľ popretej pohľadávky oboznámený s takýmto právnym úkonom včas na realizáciu jeho práv vyplývajúcich z uznania jeho pohľadávky.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k.I. ÚSS 30/2019-24 z 16.januára 2019)

Odmena správcu 2300 eur- bagatel'ná vec

uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 672/2018-17 z 9. januára 2019

Aj v konaní podľa 4.časti ZKR súd aplikuje § 165 ods.2 ZKR a ustanoví za SKP dozorného správcu. II. Pri odvolaní správcu z funkcie pre existenciu zákonnej prekážky nie je potrebné nariaďovať pojednávanie.

Ústavný súd akceptuje právny názor sťažovateľa v tom rozsahu, že vzájomný vzťah § 165 ods. 2 a § 166j ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. je riadený zásadou, že osobitná úprava nahrádza všeobecnú úpravu. Všeobecnou úpravou je však pravidlo vyjadrené v § 166j ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorého pri oddĺžení formou konkurzu súd ustanoví správcu náhodným výberom. Ak sa však nad dlžníkom vykonáva dozorná správa (po skončení reštrukturalizácie a pred úplným splnením reštrukturalizačného plánu), je potrebné aplikovať osobitné (špeciálne) pravidlo vyjadrené v § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorého súd ustanoví za správcu po vyhlásení konkurzu dozorného správcu, t. j. neurčí správcu náhodným výberom.

Ústavný súd neakceptoval argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. možno aplikovať len pri vyhlásení konkurzu podľa druhej časti tohto zákona, vychádzajúc z intertemporálnych ustanovení zákona č. 377/201 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 377/2016 Z. z.“), ktorý novelizoval zákon č. 7/2005 Z. z. Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný právny názor okresného súdu vyjadrený v napadnutom uznesení, podľa ktorého § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. aplikoval aj pri vyhlásení konkurzu podľa štvrtej časti zákona č. 7/2005 Z. z. Takejto aplikácii § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. nebránia ani intertemporálne ustanovenia v zákone č. 377/2016 Z. z., na ktoré sa sťažovateľ odvoláva.

Ústavný súd neakceptoval ani námietku sťažovateľa, že oddĺženie splátkovým kalendárom malo viesť k zániku funkcie dozorného správcu. Funkcia dozorného správcu zaniká po úplnom splnení reštrukturalizačného plánu a zverejnením oznamu o ukončení dozornej správy v Obchodnom vestníku (§ 165 ods. 1), prípadne vyhlásením konkurzu (§ 165 ods. 2). Ustanovenie § 165 zákona č. 7/2005 Z. z. neviaže zánik funkcie dozorného správcu na oddĺženie splátkovým kalendárom. Rovnako tak ani poskytnutie ochrany pred veriteľmi podľa § 168a zákona č. 7/2005 Z. z. na základe návrhu na určenie splátkového kalendára nevyjadruje žiadnu výslovnú väzbu na trvanie funkcie dozorného správcu. Z tohto pohľadu nemožno považovať aplikáciu § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. pri vyhlásení konkurzu podľa štvrtej časti tohto zákona – aj napriek predchádzajúcemu konaniu o návrhu dlžníka na určenie splátkového kalendára – za ústavne neakceptovateľnú.

Sťažovateľ napokon namieta, že okresný súd pred rozhodnutím o jeho odvolaní z funkcie správcu nenariadil pojednávanie a nedal mu možnosť vyjadriť sa k skutočnostiam uvedeným v podnete. Právna teória a judikatúra všeobecných súdov sa zhoduje v tom, že správca nie je účastníkom konkurzného konania, ale je len osobou na konaní zúčastnenou. Správca má postavenie účastníka konania, ak sa rozhoduje o jeho zbavení funkcie (Đurica, M.: Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii, Poradca podnikateľa, spol. s r. o., 2006, s. 150 a judikatúra na ktorú odkazuje – uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Obo 109/2001 zo 14. 5. 2001, porovnaj tiež IV. ÚS 459/2018). V predmetnom prípade išlo o odvolanie sťažovateľa z funkcie správcu, relevantné však je, že okresný súd ho odvolal z dôvodu, že mu vo výkone funkcie bránila zákonná prekážka. Platná právna úprava poskytuje správcovi silnejšiu ochranu v prípade, keď je odvolaný z funkcie správcu pre opakované alebo závažné porušenie svojej povinnosti, keďže v takomto prípade môže proti uzneseniu o odvolaní z funkcie podať odvolanie (§ 166j ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z.). Odvolanie však nemôže podať, ak bol správca odvolaný z funkcie pre zákonnú prekážku, ktorá mu bráni vo výkone funkcie (porovnaj § 198 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z.). Z uvedeného je zrejmé, že už sám zákonodarca poskytuje správcovi menšiu mieru právnej ochrany pri odvolaní z funkcie pre zákonnú prekážku, ktorá mu bráni vo výkone funkcie. Pri zohľadnení toho, že ústavný súd považoval aplikáciu § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. okresným súdom za ústavne akceptovateľnú, ústavný súd takto tiež dospel k záveru, že sťažovateľ neuviedol v sťažnosti takú argumentáciu, ktorá by indikovala materiálne relevantné porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že okresný súd nenariadil pojednávanie a nedal sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k podnetu.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 609/2018-11 z 15. novembra 2018)

Uznesenie schôdze veriteľov nemôže preskúmať Ústavný súd

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou (napr. II. ÚS 204/05) konštatuje, že pokiaľ ide o rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, takéto rozhodnutia nepodliehajú jeho preskúmvacej právomoci ustanovenej v čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože schôdza konkurzných veriteľov nemá znaky orgánu verejnej moci a ani na ňu nebola prenesená procesná právomoc žiadneho orgánu verejnej moci spôsobilého byť poruшитelom základných práv a slobôd, preto ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

(uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 665/2018-11 z 6. decembra 2018)

Neprípustnosť dovolania v KK

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že dovolanie je najviac podané proti uzneseniu vydanému v konaní podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a preto je v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1 ZKR neprípustné.

*(uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obdo 91/2018
z 29.marca 2019)*

Právo intervenienta v I konaní podať dovolanie

Dovolací súd s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/170/2017, zdôrazňuje, že podľa § 425 C. s. p., je intervenient oprávnený podať dovolanie len v tom prípade, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo. Vychádzajúc z ustanovenia § 84 C. s. p., intervenient tvorí so stranou nerozlučné spoločenstvo v zmysle § 77 C. s. p. vtedy, ak z osobitného predpisu vyplýva, že rozsudok je pre intervenienta záväzný. Záväznosť rozsudku upravuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 228 ods. 1, podľa ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Uvedené ustanovenie tak odkazuje na určité výnimky, kedy sa záväznosť rozsudku nevzťahuje len na strany konania ale aj na iné subjekty, ktorými môže byť aj intervenient. Jedná sa napríklad o situáciu uvedenú v § 228 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého výrok právoplatného rozsudku o určení vecného práva k nehnuteľnostiam alebo o určení neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti je záväzný aj pre osobu, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vecného práva k nehnuteľnosti, ak bol návrh podaný v čase, keď v katastri nehnuteľností bola zapísaná poznámka o súdnom konaní. Ďalšie takéto situácie vyplývajú z osobitných predpisov ako napr. zo zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého rozsudok o určení popretej pohľadávky, je záväzný voči všetkým účastníkom konkurzného konania, či z Obchodného zákonníka, podľa ktorého rozsudok o určení neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia akciovej spoločnosti, je záväzný pre každého a z ďalších ustanovení.

*(uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Obdo 36/2018 z 30.apríla
2019)*

Popretie daňovej pohľadávky

V prípade, že počas konkurzu správca z akýchkoľvek dôvodov zistí, že za určité obdobie nebola správne vyčíslená daň, má zákonné možnosti túto korigovať podaním dodatočného daňového priznania. Pre ochranu práv úpadcu má príslušné právne inštitúty na zabezpečenie návratu peňažných prostriedkov do konkurznej podstaty, ak tieto mali byť nezákonným spôsobom z nej vyvedené (odporovateľnosť, žaloby na plnenie a pod.). To, či tieto skutočnosti budú mať vplyv na vyčíslenie daňovej povinnosti za určité obdobie, je vo vzťahu k prihlásenej pohľadávke a uvedenému dôvodu jej popretia irelevantné.

Odvolačný súd len okrajom a pre vysvetlenie vyššie uvedených úvah odkazuje na osobitnú úpravu správy daní. Ustanovenie § 159 Daňového poriadku (zákona č. 563/2009 Z.z. v platnom znení) upravuje postavenie správcu konkurznej podstaty vo vzťahu k správe daní. V čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu pri správe daní za daňový subjekt koná správca v konkurznom konaní. V čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu sa na správcu v konkurznom konaní vzťahujú ustanovenia tohto zákona a osobitných predpisov, ktoré upravujú práva a povinnosti daňového subjektu. Daňové priznania, daňové doklady a iné písomnosti, ktoré majú význam pre určenie práv a povinností daňového subjektu alebo iných osôb podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov, vyhotovené správcom v konkurznom konaní namiesto daňového subjektu sa považujú za doklady vyhotovené daňovým subjektom. Z uvedeného je zjavné, že konkurzný správca má v rámci konkurzu všetky potrebné oprávnenia na komunikáciu s daňovým úradom aj vo vzťahu k predchádzajúcim daňovým obdobiam pre prípad, že následne bude ustálená iná výška daňovej povinnosti.

(rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obo 4/2019 z 23.mája 2019)

Zápis nehnuteľnosti do konkurznej podstaty

Odvolačný súd poukazuje na rozhodnutie publikované ako R 91/2018, podľa ktorého „Správca konkurznej podstaty nemá naliehavý právny záujem na žalobe o určenie vlastníctva úpadcu k nehnuteľnostiam, ak má za to, že k zápisu vlastníckych práv tretej osoby do katastra nehnuteľností došlo na základe absolútne neplatného právneho úkonu.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. apríla 2018, sp. zn. 4Obdo/21/2017).

Odvolačný súd poukazuje na odlišné postavenie správcu, ako vyplýva aj z citovanej judikatúry, na zdôraznenie správnosti záveru o tom, že dokonca ani žaloba na určenie vlastníckeho práva (t. j. žaloba, ktorá v zásade rieši problém určenia istého vlastníka nehnuteľnosti resp. veci, ktorá má patriť do konkurznej podstaty) nie je nástrojom, ktorý by bol správca konkurznej podstaty oprávnený použiť vo vzťahu k veciam, o ktorých je presvedčený, že do podstaty patria, keďže má iný, účinný a relevantný právny nástroj, ktorým disponuje výlučne on, a to je priamo zápis veci do konkurznej podstaty úpadcu.

Správca nie je obmedzený tým, že majetok nadobudnutý na základe neplatného právneho úkonu môže do súpisu majetku podstať zapísať až potom, čo súd rozhodnutím vysloví neplatnosť právneho úkonu. Absolútna neplatnosť právnych úkonov nastáva ex lege a na základe takéhoto úkonu druhý účastník právneho vzťahu nenadobudne vlastnícke alebo iné právo k veci, k právu alebo inej majetkovej hodnote. Takýto majetok teda de facto stále patrí úpadcovi a správca ho môže a musí zapísať do súpisu majetku podstať

Samotný súpis majetku, o ktorom je správca presvedčený, že patrí do konkurznej podstaty, nie je obmedzený žiadnym ustanovením konkurzného zákona, pričom takémuto postupu nebráni ani tá skutočnosť, že sú ako vlastníci žalovaných nehnuteľností zapísané tretie osoby, čo dokonca vo veci prejednávanej vôbec zo skutkového stavu nevyplýva. Správca ako žalobca nemôže pociťovať neistotu svojho postavenia alebo ohrozenia správcu pri zaistení a vykonaní súpisu majetku úpadcu (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Ob0/13/2012 z 30. apríla 2012, tiež rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/13/2008 zo 7. mája 2009).

Titulom pre nakladanie s majetkom úpadcu, vrátane nehnuteľností, je súpis majetku. Ak je určitá nehnuteľnosť spísaná v súpise majetku, tak pri speňažení majetku je dostatočným podkladom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností na ďalší subjekt práve súpis majetku. Nie je preto nevyhnutné, aby bol úpadca ako vlastník nehnuteľností v katastri nehnuteľností zapísaný. Aj keď platí všeobecná zásada, podľa ktorej ak je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník sporných nehnuteľností a žalobca toto vlastníctvo spochybňuje, má žalobca naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva, v prípade správcu úpadcu túto všeobecnú zásadu použiť nemožno. Správca totiž vystupuje ako osoba, ktorej úlohou je speňaženie majetku patriaceho do podstaty. Z tohto hľadiska tiež správca nemá naliehavý právny záujem na určení existencie vlastníckeho práva, keďže k speňaženiu majetku úpadcu nemusí byť úpadca zapísaný ako vlastník nehnuteľností v katastri nehnuteľností.

Z uvedeného vyplýva, že správca v konkurznom konaní nemá naliehavý právny záujem na žalobe o určení vlastníctva úpadcu k nehnuteľnostiam, ak má za to, že k zápisu vlastníckych práv tretej osoby do katastra nehnuteľností došlo na základe absolútne neplatného právneho úkonu. O to viac musí platiť záver, že nemôže mať ani naliehavý právny záujem na určení neplatnosti akéhokoľvek úkonu, ktorý by k obdobnému záveru mohol viesť, keďže jediným relevantným nástrojom správcu pre zabezpečenie majetku do podstaty je jeho zápis do súpisu konkurznej podstaty.

Excindačná žaloba je vždy prípustným právnym nástrojom a v rámci riešenia jej dôvodnosti konajúci súd vždy prejudiciálne posudzuje všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na ustálenie záveru o tom, či určitá vec do podstaty patrí, bez ohľadu na to, či k určitému záveru už v rámci iného konania súdy vyslovili závery, keďže spôsob osvedčovania existencie vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci môže súvisieť aj s preukazovaním iných skutočností ako tých, ktoré majú a môžu súvisieť s osvedčovaním platnosti či neplatnosti úkonu súvisiaceho s nadobudnutím majetku do vlastníctva určitého subjektu.

(rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obo 12/2018 z 23.mája 2019)

Dôkazné bremeno pri odporovateľnosti podľa § 60 ods.2 ZKR

Pre okamih vzniku záväzku zmenkového dlžníka (vystaviteľa vlastnej zmenky, akceptanta cudzej zmenky, resp. avalistu) zo zmenky vystavenej pôvodne ako blankozmenka je irelevantný okamih (dátum) doplnenia chýbajúcich údajov do blankozmenky, prípadne dátum splatnosti zmenkovej sumy. Dlžník, ktorý sa podpísal na blankozmenku pred doplnením posledného chýbajúceho údaje, sa stáva vyplnením zmenky zmenkovým dlžníkom s účinkami ex tunc odo dňa vystavenia blankozmenky.

Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odporovateľnosť právneho úkonu je upravená nielen v zákone o konkurze, ale aj v Občianskom zákonníku, v ktorom je obsiahnutá všeobecná právna úprava v odporovateľnosti (ustanovenie § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka). Zákon o konkurze ako lex specialis obsahuje osobitné ustanovenia o odporovateľnosti pre prípad vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka. Vzhľadom na obdobnosť právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka k právnej úprave odporovateľnosti v § 60 ZKR a vo vzťahu k dovolateľom nastolenej právnej otázky dovolací súd poukazuje na judikát č. R 67/2017 vzťahujúci sa na výklad ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a ktorého právne vety znejú nasledovne: I. Blízka osoba dlžníka sa môže žalobe podľa § 42a OZ účinne ubrániť, ak hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpoznala, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. II. Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany blízkej osoby dlžníka, nemôže odkaz na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ustanovenie § 42a OZ.

V prípade odporovateľného právneho úkonu podľa ustanovenia § 60 ods. 2 ZKR je správca ako žalobca povinný preukázať iba, že žalobu podal včas (v rámci plynutia zákonom stanovených prekluzívnych lehôt), a že tento právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka, t. j. že pohľadávku niektorého z prihlásených konkurzných veriteľov nebude možné v dôsledku právneho úkonu dlžníka - ktorým došlo k zmenšeniu majetku dlžníka (úpadcu) - uspokojiť vôbec, resp. ju nebude možné uspokojiť v prihlásenom rozsahu. Ak odporovateľný právny úkon uskutočnil dlžník so spriaznenou osobou, nie je správca (na rozdiel od odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 60 ods. 1 ZKR) povinný preukázať úmysel úpadcu ukrátiť právnym úkonom uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z konkurzných veriteľov dlžníka a ani vedomosť druhej strany (t. j. spriaznenej osoby) o tomto úmysle dlžníka. V zákone o konkurze je totiž stanovená vyvrátielná právna domnienka o existencii úmyslu dlžníka ukrátiť uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z jeho veriteľov a o vedomosti spriaznenej osoby o tomto úmysle. Dôkazné bremeno na preukázaní opaku zapažuje spriaznenú osobu.

Zákon o konkurze (na rozdiel od Občianskeho zákonníka) neobsahuje osobitnú úpravu o tom, akým spôsobom sa môže osoba spriaznená s dlžníkom úspešne ubrániť odporovacej žalobe podľa § 60 ods. 2 ZKR, a to konkrétne, ako má blízka osoba preukázať, že o úmysle dlžníka ukrátiť uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z jeho veriteľov nevedela a ani o ňom nemohla vedieť. V takom prípade je potrebné aj v prípade odporovacej žaloby podľa § 60 ods. 2 ZKR vychádzať z kritéria obsiahnutého vo všeobecnej právnej úprave odporovateľnosti v ustanovení § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to, že druhá strana dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať. 23.1. Pod vynaložením náležitej starostlivosti je potrebné rozumieť aktívne konanie spriaznenej osoby, na základe ktorého by s prihliadnutím na obsah uskutočneného právneho úkonu dlžníka rozpoznala alebo aspoň mohla zistiť, či skutočným úmyslom (resp. motiváciou) dlžníka uskutočniť právny úkon (presahujúci charakter bežného právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 a ods. 2 ZKR) bolo (resp. nebolo) ukrátenie uspokojenie pohľadávky niektorého z jeho veriteľov. 23.2. Vynaloženie náležitej starostlivosti zo strany osoby spriaznenej s dlžníkom je o to významnejšie, ak dlžník vykonáva podnikateľskú činnosť (alebo je štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti), v rámci ktorej na seba preberá finančné záväzky voči svojim veriteľom (alebo voči veriteľom obchodnej spoločnosti, v ktorej je štatutárnym orgánom).

Vynaloženie náležitej starostlivosti zo strany spriaznenej osoby pri uskutočnení odporovateľného právneho úkonu pritom nemôže aj vzhľadom na vyššie citovaný judikát najvyššieho súdu č. R 67/2017 (konkrétne jeho II. právnu vetu) nahradiť obrana spriaznenej osoby, že s dlžníkom nežila v spoločnej domácnosti, že s dlžníkom nevykonávala podnikateľskú činnosť, prípadne že dôverovala tomu, že dlžník chcel konkrétnym právnym úkonom zabezpečiť jej budúcnosť. Takáto obrana spriaznenej osoby nie je spôsobilá vyvrátiť právnu domnienku o existencii úmyslu dlžníka ukrátiť uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z jeho veriteľov a o jej vedomosti o tomto úmysle podľa § 60 ods. 2 ZKR.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že I. V prípade odporovateľného právneho úkonu uskutočneného medzi dlžníkom a ním spriaznenou osobou podľa § 60 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je správca povinný preukazovať úmysel dlžníka ukrátiť uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka a ani vedomosť spriaznenej osoby o tomto úmysle. Na úspešné ubránenie sa odporovacej žalobe zaťažuje dôkazné bremeno spriaznenú osobu, aby hodnoverným spôsobom preukázala že úmysel dlžníka ukrátiť uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka nemohla rozpoznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. II. Pre posúdenie vynaloženia náležitej starostlivosti z hľadiska úspešnej obrany voči odporovacej žalobe nepostačuje odkaz spriaznenej osoby, na to, že spoločne s dlžníkom nevykonávala podnikateľskú činnosť, prípadne na jej dôveru v to, že dlžník chcel odporovaným právnym úkonom zabezpečiť jej budúcnosť, ak tento úkon presahuje rámec bežných právnych úkonov podľa § 10 ods. 1 a ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

(uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obdo 59/2018 z 26.marca 2019)

Účinky zverejnenia R plánu

Účinky zverejnenia reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku podľa ustanovenia § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov v podobe zániku práva vymáhať pohľadávky voči reštrukturalizačnému dlžníkovi a v podobe zániku riadne a včas neprihlásených zabezpečovacích práv viaznucích na majetku reštrukturalizačného dlžníka sa vzťahujú len na tie pohľadávky a zabezpečovacie práva, ktoré je možné prihláškou prihlásiť v reštrukturalizácii.

Zverejnením uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku nedochádza k zániku zabezpečovacích práv zriadených na majetku reštrukturalizačného dlžníka, ak je zabezpečovacím právom zabezpečená pohľadávka tretej osoby odlišnej od reštrukturalizačného dlžníka.

Zabezpečovacie práva zriadené na majetku reštrukturalizačného dlžníka, ktoré zabezpečujú pohľadávku tretej osoby, zostávajú účinnosťou reštrukturalizačného plánu nedotknuté za predpokladu, že zabezpečený veriteľ (t. j. obliganý veriteľ tretej osoby) nevyslovil súhlas, aby sa jeho právne postavenie riešilo v reštrukturalizačnom pláne.

(rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obdo 38/2018 z 29. januára 2019)

Nepoctivý zámer v oddlžení

Správca a potom aj súd v danom konaní teda zistil, že žalovaná tým, že mala snahu poškodiť svojich veriteľov a zároveň znevýhodniť ich v zmysle § 166g ods. 2 písm. c), d) a h) ZKR tým, že pred podaním návrhu na oddlženie uskutočnila bezodplatný prevod vlastníckeho podielu k nehnuteľnosti, vlastníčkou ktorého bola v čase pred podaním návrhu, a to napriek tomu, že mohla mať vedomosť o tom, že takýmto konaním môže dôjsť k poškodeniu záujmov jej veriteľov, pričom následne v návrhu na oddlženie súdu a v jeho prílohe informácie o tejto transakcii neuviedla a neuviedla ich ani na osobnom stretnutí správcovi. Takéto jej konane bolo spôsobilé poškodiť záujmy veriteľov, a preto aj z toho dôvodu sú splnené podmienky na zrušenie oddlženia dlžníčky pre nepoctivý zámer. V konaní bolo dostatočne hodnoverne preukázané, že žalobkyňa v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedla nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedela alebo s prihliadnutím na okolnosti musela vedieť, že ide o dôležitú informáciu (realizovanie bezodplatného prevodu podielu na nehnuteľnosti), ďalej žalobkyňa bez vážneho dôvodu neposkytla správcovi potrebnú súčinnosť (tým, že mu nepredložila v súvislosti s prevodom potrebné podklady, napr. dedičskú dohodu, darovaciu zmluvu atď.), ktorú bolo možné od nej spravodlivo vyžadovať, zo správania sa žalobkyne pred podaním návrhu je možné usudzovať, že sa úmyselne priviedla do platobnej neschopnosti, aby bola oprávnená podať návrh a mala snahu poškodiť svojho veriteľa (žalobcu) alebo zvýhodniť niektorého veriteľa. Vzhľadom k vyššie uvedenému dospel súd k záveru, že žalovaná ako dlžníčka nemala pri svojom oddlžení poctivý zámer. K procesnej obrane žalovanej je nutné ešte dodať, že v prípadoch uvedených v § 166g ods. 2 ZKR sa uvádzajú situácie, kedy sa nepoctivý zámer prezumuje, preto bolo na žalovanej, aby súdu hodnoverne preukázala, že pri naplnení vyššie špecifikovaných situácií nekonala s nepoctivým zámerom.

(rozsudok Okresného súdu Trnava sp.zn. 36Odi 1/2018 z 3.apríla 2019)

Návrh na oddlženie, ktorému predchádza určený splátkový kalendár v Českej republike

Forma oddlženia splátkovým kalendárom predstavuje alternatívu najmä pre dlžníkov, ktorí majú ešte dostatok majetku, určité príjmy, pričom svoje záväzky nie sú schopní plniť včas alebo riadne. Je nesporné, že vo veci navrhovateľa v tomto konaní už rozhodoval príslušný súd a oddlženie dlžníka formou splátkového kalendára povolil. Je možno preto súhlasiť s prijatým záverom súdu prvej inštancie, že nie je v právomoci všeobecného súdu v SR začať konkurzné konanie pred uplynutím lehoty 10 rokov od vyhlásenia konkurzu (zistenia úpadku s povolením oddlženia v insolvenčnom konaní zák. č. 182/2006 Sb. v platnom znení) s poukazom na § 166 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2017 (ďalej len "ZKR"). V tomto prípade príslušný súd v Českej republike o insolvenčnom návrhu totožného dlžníka rozhodol uznesením sp. zn. KSBR 26 INS 27242/2015-A-15 dňa 10.03.2016 a oddlženie povolil pri určení lehoty v splátkovom kalendári.

K odvolacej námietke dlžníka, že v prejednávanej veci je potrebné vziať na zreteľ a aplikovať ust. § 206f ods. 2 ZKR Prechodné a záverečné ustanovenia, ktoré dlžníkovi umožňuje žiadať o oddĺženie podľa § 166 ods. 2 ZKR v platnom znení, odvolací súd uvádza, že s touto odvolacou námietkou sa nestotožňuje. Z citovaného ustanovenia interporálnych prepisov vyplýva, že účelom a cieľom zákonodarcu bolo riešiť konkurzné konania začaté v Slovenskej republike pred 31.03.2017 (novela č. 377/2016 Z.z.) tak, aby v začatých konkurzných konaniach alebo už v prebiehajúcich vyhlásených konkurzoch mohli dlžníci (fyzické osoby) požiadať súd o oddĺženie podľa nových právnych predpisov. Toto ustanovenie nie je možné preto aplikovať na právnu situáciu dlžníka v prejednávanej veci kde konkurz prebiehal podľa zákonných ustanovení insolvenčného zákona ČR nielen že prebiehal, ale podľa predmetných ustanovení českého zákona dlžníkovi už bolo povolené oddĺženie, čím sa proces insolvencie zavŕšil.

Odvolací súd sa vzhľadom na hore uvedené stotožnil s vysloveným právnym záverom súdu prvej inštancie s tým, že oddĺženie pred tzv. nové dlhy, na ktoré poukazuje odvolateľ, je podľa § 166 ods. 2 ZKR možné len v prípade, ak medzi ostatným a navrhovaným oddĺžením uplynula 10 ročná zákonná lehota, čo odvolateľ v prejednávanej veci nespĺňa.

(uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k.3CoKR/57/2019 – 43z 31.júla 2019)